

РЕШЕНИЕ

№ 34142

гр. София, 01.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 04.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1001** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 12 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. Г., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН], с карта за продължително пребиваване № RA 0547015, издадена на 28.01.2026 г. против Заповед № 513з – 178 от 09.01.2026 г., издадена от и.ф. началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България по заявление с вх. № 9014963/17.12.2025 г.

В жалбата са изложени съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорената заповед. Сочат се допуснати нарушения на чл.35 и чл.36, ал.1 и ал.3 от АПК. Твърди се, че фактическите установявания на служителите на отдел „Миграция“, станали повод за постановения отказ, не отговарят на обективната истина. Изложени са подробни съображения, според които посещеният от служителите адрес не съответства на декларирания в заявлението, като преди издаване на оспорената заповед административният орган не е изяснил факти и обстоятелства относно действителното установяване на посочения адрес, въз основа на което е постановил незаконосъобразен отказ. Твърди се, че приложените към заявлението писмени доказателства са представени изчерпателно и напълно съответстват на хипотезата, на чието основание се иска продължително пребиваване, поради което постановения отказ, мотивиран на осн. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ се явява незаконосъобразен. Като отделно основание за отмяна е посочено общото позоваване на чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, без конкретизация на коя от двете

хипотези на правната норма се е позовал административния орган. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. Н., поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Счита, че оспорения административен акт е издаден от некомпетентен орган. С тази връзка сочи, че компетентният орган по ЗЧРБ е директорът на СДВР и той може да преупълномощи друго длъжностно лице, което в случая е сторено със заповед от 2021г., а именно - длъжностно лице, заемащо длъжността - началник отдел „Миграция“ - СДВР. Обръща внимание, че подписалият заповедта С. С. обаче е началник сектор „Незаконна миграция“. По съществото на спора, счита че по административната преписка са събирани сведения от неучастващо в производството лице – Л. В., които не са дадени писмено, нито са подписани от нея, поради което това лице е неустановимо и не може да бъде призована като свидетел по делото. Представя подробни писмени бележки. Претендира разноски.

Ответникът - началник на отдел „Миграция“ при СДВР, в съдебно заседание и в депозираните по делото писмени бележки, чрез процесуалния си представител юрк. И., оспорва жалбата. Поддържа, че в конкретния случай по безспорен начин в административното производство е установена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, тъй като заявителят не живее на посочения в заявлението адрес. Твърди, че в административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят отмяна на оспорения административен акт. Претендира се присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Релевира възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София - град, Първо отделение, 6-и състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България с вх. № 9014963/17.12.2025 г. Х. Г. е поискал предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т. 18 от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени копие от паспорт с № U., валиден до 22.11.2034 г.; копие на разрешение за пребиваване № R.; копие на лична карта на З. Л. Д. Г., с №[ЕИК]; копие на удостоверение за сключен граждански брак № 0157 от 22.08.2016 г., издадено въз основа на акт за сключен граждански в Т. от 01.09.2006 г.; нотариално заверена декларация от З. Л. Д. Г., с която същата декларира, че има сключен граждански брак с Х. Г. от 01.09.2006 г.; нотариално заверено удостоверение за идентичност на имената; нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес за пребиваване, подписана от М. М. И., ЕГН [ЕГН], с деклариран адрес: [населено място], кв. Горна баня, [улица], ет. 4, ап.10; копие на договор за наем; полица за медицинска застраховка, валидна до 04.02.2026 г. и полица за медицинска застраховка, валидна до 04.02.2027 г.; преведено потвърждение за наличие на банкова сметка, издадена на 05.12.2025 г. в Република Т.; копие на удостоверение за постоянен адрес на З. Л. Д. Г., находящ се в [населено място], кв. Горна баня, [улица], ет. 4, ап.10.

С оспорената Заповед № 513з – 178 от 09.01.2026 г., издадена от и.ф. началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденеца в Република България по заявление с вх. № 9014963/17.12.2025 г. Като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ „...е декларира невярни данни“, като фактически основания в оспорената заповед е посочено, че при извършена проверка на декларирания адрес на 04.01.2026 г. от служители на отдел „Миграция“ при СДВР, на място на адреса са установили двуетажна къща, както и лице на

име Л. В., която се представила като собственик на имота. Посочено било, че г-жа В. категорично заявила, че на адреса не живее търсеният от служителите чужденец, както и, че имотът се обитава само от членове на семейството ѝ, а на цялата улица няма други живущи. След извършена справка в АИС ГК е установено, че Х. Г. през календарната 2025 г. има две регистрирани влизания в Република България и две регистрирани излизания от страната, последното от които било на 17.12.2025 г., във връзка с което е формулиран извод, че заявеният адрес на пребиваване е посочен единствено с цел получаване право на продължително пребиваване в Република България. Оспорената заповед е съобщена на Х. Г. 15.01.2026 г., жалбата е подадена чрез административния орган до Административен съд София-град на 23.01.2026 г.

По делото са приети като писмени доказателства административната преписка по издаване на оспорената заповед, както и допълнително представени от жалбоподателя скица на сградата, находяща се на адрес [населено място], кв. Горна баня, [улица] /л.15/, снимка на сградата, видно от която същата представлява кооперация на четири етажа, извлечение от Търговския регистър за актуалното състояние на „Софдар 10“ ЕООД към 22.01.2026 г., видно от което дружеството е със седалище и адрес на управление в [населено място], кв. Горна баня, [улица], а вписаният управител е М. М. И. /л.17-л.18/, договор за наем на жилище, находящо се на [населено място], кв. Горна баня, [улица], ет. 4, ап.10, сключен на 24.09.2025 г. между М. М. И. и Х. Г. и З. Л. Д. Г.. Приети са и писмени доказателства за компетентност на органа, издал оспорената заповед.

По искане на жалбоподателя е разпитана като свидетел наемодателката М. М. И..

Разпитана, св. И. заявява, че с жалбоподателя и съпругата му са семейни приятели. Споделя, че живее на същия адрес, който е адресът и по лична карта – [населено място], кв. Горна баня, ул. Ж., № 16, ап. 10, в 4 - етажна сграда живея. Заявява, че познава обитателите на сградата, но сред тях няма лице с имена Л. В. - не я познава. Уточнява, че сградата е строена от нейното дружество „С. 10“, като строежът е започнал през 2018 г., а две години по-късно се е нанесла в сградата, през 2020 г. Твърди, че познава всички обитатели, тъй като нейното дружество е построило кооперацията и е продало апартаменти на останалите собственици. Заявява, че познавам лично жалбоподателя и съпругата му като семейство, с което е подписала ч договора за наем на за апартамент № 10 на ул. Ж., № 16. Споделя, че не са я търсили от МВР през 2026 г., нито е намирала залепени съобщения на входната врата на апартамента. Уточнява, че входната врата е една за етаж, както и, че живее в този апартамент и е отдала стая под наем. Спомня си, че при първия договор полицията се свързала с нея преди години. Отново пояснява, че към момента имат сключени 4 договора, тъй като всяка година се сключва нов договор за наем. Уточнява, че предметът на договора за наем е стая от апартамента, като при гостуване семейството я обитава за ден - два и след това си отива. Спомня си, че миналата година най-много да са дошли два пъти. Пояснява, че семейството на жалбоподателя разполага с ключ от апартамента.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган съгласно разпоредбата на чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, съгласно която директорите на Дирекция „Миграция“ на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго и с оглед представените по делото Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи /л.50/, Заповед № 513з-5977 от 19.05.2025 г. на директора на СДВР /л.58/ и Удостоверение от Началник на 03 сектор към Отдел „Човешки ресурси“ при СДВР /л.79/.

Спазени са и изискванията на чл. 59 от АПК за форма, заповедта е издадена в установената писмена форма и формално съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК задължителни реквизити, с обективирани фактическите и правните основания за издаването ѝ. Заповедта е и мотивирана, като е изпълнено условието на нормата на чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ, съгласно който отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Съдът обаче приема, че при издаване на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения административнопроизводствените правила по чл.35 и чл.36 от АПК, довели и до неправилно приложение на материалния закон и неспазване целта на закона.

Безспорно е, че чужденецът е член на семейство на български гражданин, тъй като същият има сключен граждански брак от 01.09.2006 г. с българската гражданка З. Л. Д. Г., за което са представени доказателства, в това число и декларация от З. Л. Д. Г..

По делото не се спори, че оспорващият е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 28.01.2026 г.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26. Видно от процесната заповед същата е издадена на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ - отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 – когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, че чуждият гражданин не живее на този адрес по данни на лице с имена Л. В., представяща се като собственик на двуетажна фамилна къща, в която твърди, че живеят само членове на семейството ѝ. Т.е. в конкретния случай на изследване подлежи единственият спорен факт - декларираният адрес на пребиваване и представлява ли той неверни данни, до който извод е достигнал административният орган.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган. Съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 19 от ЗЧРБ във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, за което представят доказателства.

На първо място, нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагането му съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за определен период от време без прекъсване на адреса, посочен в заявлението му, на който има осигурено жилище /за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно

пребиваване/. Необходимо е да се установи, че към момента на подаване на заявлението и производството по него има реална възможност и годно правно основание да обитава посоченото от него жилище. Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващият за получаване на разрешение за продължително пребиваване има на територията на страната жилище, което може да обитава безпрепятствено, когато реши, за което в настоящия случай са представени безспорни доказателства. Съдът намира, че от събрания по делото доказателствен материал /писмени и гласни доказателства/ безспорно се доказва, че Х. Г., гражданин на Т., има осигурено жилище, находящо се на адрес в [населено място], [населено място], кв. Горна баня, [улица], ет. 4, ап.10. Видно от допълнително представените по делото писмени доказателства, в т.ч. скица на сградата, снимков материал, удостоверение за постоянен адрес на съпругата на чужденеца, в заявената сграда има четири етажа, на които има обособени отделни жилищни помещения – апартаменти, което не съответства на приетата фактическа обстановка по данни на служители от отдел „Миграция“ – СДВР, че се касае за двуетажна фамилна къща, обитавана от семейството на лице с имена Л. В.. От представеното по делото извлечение от Търговския регистър за актуалното състояние на „Софдар 10“ ЕООД към 22.01.2026 г. е видно, че дружеството е със седалище и адрес на управление в [населено място], кв. Горна баня, [улица], а вписаният като негов управител М. М. И. е подписала договор за наем с жалбоподателя и съпругата му, като е предоставила стая от апартамент № 10 на ет.4 в сградата, находяща се на адрес [населено място], кв. Горна баня, [улица]. От свидетелските показания на собственика и наемодател на цитирания апартамент - М. М. И., се установява, че на входната врата на апартамента, който и тя обитава, не е имало залепено съобщение от органите на СДВР, нито служители на отдел „Миграция“ – СДВР са посещавали заявления от жалбоподателя адрес.

От горното следва, че служителите на отдел „Миграция“ – СДВР не са извършили стриктно възложената им проверка и данните от нея не позволяват да се установи по несъмнен начин, че са посетили именно декларирания в заявлението адрес. Събраните при проверката сведения не са достатъчни сами по себе си да обосноват извод за деклариране на неверни данни. Лицето Л. В. не е достатъчно индивидуализирано, липсват подписани от него сведения, не са представени доказателства за качеството му на собственик на имота, а даденото описание на сградата противоречи на останалите доказателства по делото.

От свидетелските показания се установява още, че жалбоподателят и съпругата му разполагат с ключ от жилището и го посещават за кратки периоди през годината. Обстоятелството, че през 2025 г. жалбоподателят е имал ограничен брой влизания и излизания от страната, само по себе си не опровергава наличието на осигурено жилище. Напротив, тези данни не противоречат на свидетелските показания за кратковременно, но реално ползване на имота.

При възникнали съмнения административният орган е разполагал с възможност да извърши допълнителна проверка, включително чрез контакт със собственика и наемодателя на декларираното жилище, което не е сторено.

За да е налице хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ – деклариране на неверни данни, следва по несъмнен начин да бъде установено, че заявените от лицето обстоятелства обективно не съответстват на действителността. В настоящия случай такова установяване не е налице.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК административният орган носи доказателствената тежест да установи фактическите основания, посочени в издадения административен акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

По делото не е доказано жалбоподателят да е декларирали неверни данни относно наличието на осигурено жилище на посочения адрес. Напротив, от събраните доказателства се установява

наличие на договорно основание за ползване на конкретно индивидуализирано жилище, фактическа възможност за достъп до него и реалното му посещаване от жалбоподателя и неговата съпруга.

Ето защо не са установени материалноправните предпоставки по чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ, поради което оспореният отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора ответникът дължи на жалбоподателя направените по делото разноски. Претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия. Претендират се такива, платени съгласно представения договор за правна защита и съдействие в размер на 600 евро, които съдът намира, за доказани с отбелязване в договора на плащане в брой. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение съдът приема за неоснователно, като съобразява нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и намира същото за адекватно и справедливо с оглед характера, предмета, сложността, интереса по делото и обема на осъществената защита. Предвид изложеното ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в общ размер от 605.11 евро за заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Така мотивиран, Административен съд - София-град, Първо отделение, 6-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 513з – 178 от 09.01.2026 г., издадена от и.ф. началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на Х. Г., [дата на раждане], с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Т., на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България по заявление с вх. № 9014963/17.12.2025 г.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б., с вх. № 9014963/17.12.2025 г., подадено от Х. Г., [дата на раждане], с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Т., в едномесечен срок от влизане в сила на решението, при спазване задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Х. Г., [дата на раждане], с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Т., сумата в размер на 605.11 евро (шестстотин и пет евро и единадесет цента), представляваща направените по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: